

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/318/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112223939
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Antalová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6112223939.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Antalovej a sudcov JUDr. Jany Novotnej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, za ktorú koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, č. k. 7C/303/2012-162 zo dňa 27. marca 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu škodu z titulu zodpovednosti štátu za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom okresného súdu, keď v exekučnej veci v lehote 15 dní od doručenia žiadosti písomne nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia a k rozhodnutiu o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie došlo až po uvedenej lehote. Zároveň okresný súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti SR, Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde prešov pod sp.zn. 7C/6/2010. Taktiež zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania z tvrdeného dôvodu porušenia zásady nestranného súdu. Náhradu trov konania žalovanému nepriznal. V rámci prvostupňového konania súd postupom podľa § 112 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) v záujme hospodárnosti konania spojil na spoločné konanie veci vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 7C/303/2012 a 7C/311/2012. Okresný súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s písomnými vyjadreniami účastníkov konania, exekučnými spisami Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 1Er/2046/2009, 1 Er/2126/2009 a zistil, že v konaní vedenom pred exekučným súdom pod sp.zn. 1Er/2046/2009 bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená exekučnému súdu dňa 14. decembra 2009. Zamietnutá bola dňa 27. mája 2010 z dôvodu, že exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, ktorý bol vydaný na základe zmluvy o úvere ako spotrebiteľskej zmluvy, pričom exekučný titul zaviazal povinného v časti príslušného poplatku a úroku z omeškania na plnenie nedovolené. Krajský súd dňa 16. decembra 2010 zrušil prvostupňové rozhodnutie z dôvodu, že pokiaľ má rozhodcovský rozsudok nedostatky, ktoré zakladajú zmätočnosť podľa § 40 písm.a) a b) zákona č.244/2002 Z.z., je dôvod na zastavenie konania ohľadom výkonu rozhodnutia súdom. Dňa 14. januára 2011 bolo následne vydané poverenie na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora. Z exekučného spisu 1Er/2126/2009 prvostupňový súd

zistil, že žiadosť o udelenie poverenia súdnym exekútorom na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 28. decembra 2009. Exekučným titulom bolo rozhodnutie stáleho rozhodcovského súdu, ktoré bolo vydané na základe plnenia zmluvy o úvere. Súd 26. mája 2010 zamietol žiadosť o vydanie poverenia. Rozhodnutie prvostupňového súdu bolo zrušené rozsudkom krajského súdu dňa 2. marca 2011 z dôvodu, že nebolo zrejmé, či úver bol uzatvorený ako spotrebiteľský, aj keď povinný bol označený aj identifikačným číslom. Povinný sa k návrhu na vykonanie exekúcie ako aj k rozhodnutiu krajského súdu nevyjadril a následne exekučný súd dňa 25. mája 2011 vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Prvostupňový súd poukázal na ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. mája 2010, podľa ktorého bola stanovená 15-dňová lehota iba v prípade udelenia poverenia na vykonanie exekúcie. V danom prípade došlo k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia, pre ktoré zákon v tom čase neukladal žiadnu procesnú lehotu. Samotná 15-dňová lehota na vydanie poverenia uvedená v § 44 ods.2 veta druhá Exekučného poriadku je pritom lehotou procesnou, Exekučný poriadok za jej prekročenie neuvádza žiadnu sankciu. Pre súd je záväzná do tej miery, že jej nedodržanie by mohlo byť označené za zbytočný prieťah v konaní, pre ktoré posúdenie je potrebné skúmať aj ďalšie relevantné okolnosti prípadu. Prvostupňový súd v otázke dôvodnosti žalobou uplatneného nároku poukázal na základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu a to porušenie právnej povinnosti spočívajúcej v nesprávnom úradnom postupe, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody. Na základe vykonaného dokazovania súd nemal za preukázané, že došlo k tvrdenému nesprávne úradnému postupu exekučného súdu. Žalobca tiež nepreukázal ani ďalšie dva predpoklady úspešnosti žaloby, konkrétne vznik škody, ani príčinnú súvislosť medzi tvrdeným porušením povinnosti a vznikom škody. Z uvedených dôvodov prvostupňový súd žalobu zamietol. Pokiaľ súd o návrhu na prerušenie konania rozhodol tak, že tento návrh žalobcu zamietol, poukázal na ustanovenie § 109 ods.1 O.s.p., ktoré upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania. Bolo na úvahe súdu, či z dôvodov uvedených v zákonom ustanovení preruší konanie alebo nie, pričom rozhodujúcim hľadiskom je hľadisko hospodárnosti konania. Svoje rozhodnutie oprel o ustanovenia § 3 ods.1 písm.d), § 9 ods. 1, ods. 2 a § 15 ods.1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov; § 44 ods.2, § 41 ods.2 písm.c) a d) a § 45 ods.1 písm.c) Exekučného poriadku. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 za použitia § 151 ods.2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku.

Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca včas odvolanie. Domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Poukázal na to, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Okresný súd rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci na tento postup neboli splnené zákonné podmienky. Riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol pre to dôvody a predložil listiny spájané s uvedenými dôvodmi. Nebolo prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Súd ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania. Trval pritom na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Okresný súd mu odňal možnosť konať pred súdom, pretože sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného ani k vykonaným dôkazom, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na kontradiktórne konanie. Tvrdenia okresného súdu o dodržaní zákonných lehôt v exekučnom konaní nekorešponujú s časovými úsekmi, uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku. Je dôležité skúmať nie len moment, kedy súd rozhodol o poverení ale aj moment, kedy poverenie doručil súdnemu exekútorovi. Žalobca nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k takýmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Neboli splnené zákonné podmienky na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania a okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia dôvodu určil sám. Zdôraznil presvedčenie o porušení jeho práva v exekučnom konaní na rozhodnutie v zákonnej lehote a vyjadril nepochopenie nad postupom okresného súdu, ktorý nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, hoci zistil nedodržanie príslušnej zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu. Napadnutý rozsudok označil za nepreskúmateľný, pretože sa vôbec nezaobera uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Žalobca v odvolaní zároveň namietal, že prvostupňový súd bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o jeho návrhu na prerušenie konania osobitne rozhodnúť.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal odvolanie, súc viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že žalobou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplataenia vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, spôsobenej nesprávnym úradným postupom exekučného súdu v exekučnom konaní; nesprávny úradný postup žalobca videl v tom, že exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty; navrhol vykonať dokazovanie len konkrétnym exekučným spisom okresného súdu.

Priamo v žalobe vzniesol žalobca námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, o ktorej rozhodol nadriadený súd tak, že zákonného sudcu z pojednávania a rozhodovania pojednávanej veci nevytlúčil. Okresný súd doručil žalobu žalobcu žalovanému na vyjadrenie; obom účastníkom konania doručil písomné poučenie účastníka konania okrem iného aj podľa § 120 ods. 4 O.s.p.; vyjadrenie žalovaného k žalobe riadne doručil žalobcovi prostredníctvom pošty. Prvostupňový súd účastníkov konania na pojednávanie riadne predvolal, lehota na prípravu na pojednávanie bola zachovaná. Súd na pojednávaní po vykonaní dokazovania vyhlásil rozsudok. K spisu okresného súdu je pripojený a v napadnutom rozsudku je uvedený konkrétny exekučný spis ohľadne exekučného konania, v ktorom mala byť žalobcovi podľa žaloby vo veci samej nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spôsobená tvrdená škoda.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku okresného súdu navrhol tento zrušiť s prihladnutím na jeho argumentáciu uvedenú v odvolaní a s prihladnutím na procesné chyby.

Vzhľadom na uplatnené odvolacie námietky žalobcu je potrebné zdôrazniť, že odvolací súd je viazaný konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.).

V danom prípade je zrejmé, že aj z dôvodu predkladania enormného množstva typových odvolaní žalobcom na rôzne súdy, odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, uvedenými v odôvodnení rozsudku okresného súdu. Ide len o zhrnutie rozličných dôvodov, reagujúcich na rôzne dôvody zamietnutia návrhov na začatie konania prvostupňovými súdmi Slovenskej republiky v obdobných veciach. V žalobe a odvolaní odvolateľ namieta nedodržanie lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Poukazuje na skutočnosť, že neboli splnené podmienky pre rozhodnutie bez nariadenia pojednávania napriek skutočnosti, že termín pojednávania bol zo strany prvostupňového súdu riadne vytýčený a žiadal o prerušenie konania, resp. odročenie pojednávania. V odvolaní je tak viacero rozporov a protirečení (okrem iného na jednej strane odvolateľ tvrdí, že nemal možnosť sa vyjadriť k vyjadreniu žalovaného, na druhej strane, že okresný súd mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, pretože žalovaný sa napriek výzve súdu a doručenej žalobe k veci nevyjadril), žalobca pripisuje súdu závery, ktoré tento v odvolaní napadnutom rozhodnutí nevyhlásil.

Odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom. V plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. na ne v celom rozsahu odkazuje. Okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a vec právne posúdil správne. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu je v celom rozsahu správny, pretože žalobca nepreukázal tvrdý nesprávny úradný postup exekučného súdu v spornom exekučnom konaní. Vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.) pri posudzovaní veci sa krajský súd zaoberal len námietkami odvolateľa a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.).

Odvolačná námietka, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca, nie je dôvodná. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci založil žalobca na argumente, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojím nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010); dôvodom na vylúčenie sudcu bez ďalšieho nie je ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý podľa tvrdení žalobcu svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (pozri napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013 alebo sp. zn. 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013). Obdobne možno poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2013, sp.zn. 7 Cdo 141/2013, podľa ktorého „Dôvod na vylúčenie sudcu (§ 14 ods.1 O.s.p.) nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2010 sp.zn. 3Nc 14/2010). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne svojím nesprávnym úradným postupom v inej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č.514/2003 Z.z.“. Rovnako možno poukázať aj na obdobnú rozhodovaciu prax v Českej republike za zhodnej právnej úpravy (napr. Uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky, 31 Nd 209/2009 zverejnené pod č.65/2010 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). O žalobcom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd s tým, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil. Zo spisu okresného súdu súčasne vyplýva, že uznesenie nadriadeného súdu rozhodujúceho o námietke zaujatosti (tu 43NcC/422/2012-9 resp. 41 NcC/423/2012-9 zo dňa 11. októbra 2012) bolo účastníkom riadne doručené. Iné (nové) dôvody zaujatosti zákonného sudcu žalobca v odvolaní neuviedol.

Odvolačná námietka žalobcu, že mu okresný súd uskutočnením pojednávania a vykonaním dokazovania v jeho neprítomnosti odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, tiež nie je dôvodná. Zo spisu vyplýva, že žalovaný už 19. marca 2015 navrhol prerušenie konania a návrh na zrušenie nariadeného pojednávania, ktorého termín bol vytýčený na deň 27. marca 2015, z čoho nepochybne vyplýva jeho vedomosť o pojednávaní s poskytnutím päťdňovej zákonnej lehoty na prípravu na pojednávanie. Na vykonanie pojednávania v neprítomnosti riadne a včas predvolaného žalobcu boli splnené zákonné podmienky (§ 101 ods. 2 O.s.p.); postupom okresného súdu v súlade so zákonom nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania. Okresný súd síce vykonal dokazovanie na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), toto však okrem oboznámenia so žalobou a písomnými podaniami účastníkov konania pozostávalo len z oboznámenia sa s listinami obsiahnutými v exekučnom spise 1Er/2046/2009 a 1 Er/2126/2009, ktoré ako dôkaz navrhol vykonať samotný žalobca priamo v žalobe. Žalobca bol účastníkom uvedených exekučných konaní a obsah exekučných spisov mu bol nepochybne známy, pretože všetky rozhodnutia v exekučnom mu boli riadne doručené. Iné dokazovanie okresný súd nevykonal. Žalobcovi bolo riadne doručené aj vyjadrenie žalovaného k žalobe a to už 21. júna 2013. Žalobca mal dostatok času pred súdnym pojednávaním sa oboznámiť so skutkovými a právnymi tvrdeniami žalovaného. Zákonným postupom okresného súdu nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom; k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania.

K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani postupom okresného súdu, ktorý napadnutým rozsudkom rozhodol vo veci samej pred nadobudnutím právoplatnosti uznesenia o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania. Vyhláseným uznesením o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania bol okresný súd viazaný (§ 170 ods. 1 O.s.p.) a preto mohol pokračovať v konaní. Navyše, pokiaľ žalobca podal návrh na prerušenie konania z dôvodu porušenia zásady neustrannosti súdu, ide o návrh, ktorý je identický s návrhom na prerušenie konania, ktorý v tejto veci žalobca podal dňa 28. novembra 2013 a o ktorom prvostupňový súd už právoplatne rozhodol svojím uznesením č.k. 7C/303/2012-87 zo dňa 19. decembra 2013, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 13Co/373/2014-107 zo dňa 16. decembra 2014. Vo vzťahu k druhému návrhu na prerušenie konania, ktorý navrhovateľ odôvodnil tým, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ktoré bolo prerušené do rozhodnutia Súdneho dvora o prejudiciálnych otázkach z dôvodu predloženia prejudiciálnych otázok,

odvolací súd uvádza, že rovnako nejde o o dôvod prerušenia konania uvedený v ustanovení § 109 ods.1 O.s.p, podľa ktorého by súd musel konanie prerušiť. V konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 sa nerieši žiadna otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v konaní vo veci samej. Pokiaľ ide o dotknuté vnútroštátne konanie vedené Okresným súdom Prešov, jeho predmet, ale aj okruh účastníkov je odlišný. Ani konanie o prejudiciálnych otázkach, ktoré boli v rámci predmetného vnútroštátneho konania Okresným súdom Prešov Súdnemu dvoru položené, nie je konaním, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Pokiaľ teda prvostupňový súd návrhy žalobcu na prerušenie konania zamietol, týmto postupom okresného súdu nebol žalobca vylúčený z uplatnenia žiadneho svojho procesného oprávnenia; postup okresného súdu bol plne odôvodnený hospodárnosťou konania.

Žalobca v odvolaní spochybnil záver okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď trval na porušení svojho práva na rozhodnutie v zákonnej lehote. Odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí aj so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k udeleniu poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi došlo po uplynutí zákonnej pätnásťdňovej lehoty. Toto tvrdenie žalobcu je však v rozpore s príslušnými ustanoveniami Exekučného poriadku. Okresný súd správne zdôraznil, že exekučným titulom v spornej exekučnej veci bol rozhodcovský rozsudok. Preto v prípade, že okresný súd z pripojeného exekučného spisu zistil, že exekučný súd súdneho exekútora nepoveril vykonaním exekúcie v lehote 15 dní odo dňa doručenia žiadosti o udelenie poverenia, tento postup a obdobie nemožno samo o sebe považovať za nesprávny úradný postup (prietahy v konaní), najmä keď exekučný súd v konaní skúmal formálnu a materiálnu vykonateľnosť predloženého exekučného titulu. V rámci uvedenej lehoty odo dňa podania žiadosti o udelenie poverenia do dňa písomného poverenia súdneho exekútora exekučný súd vykonával aj ďalšie úkony predovšetkým smerujúce k zisťovaniu prípadného rozporu exekučného titulu so zákonom, žiadal rozhodcovský súd o predloženie rozhodcovského spisu a pôvodne o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol už 26. resp. 27. mája 2010 a až následne po zrušujúcich rozhodnutiach krajského súdu vydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred okresným súdom, je v takomto prípade ústavne akceptovateľná aj dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14.12.2012 alebo sp. zn. II.ÚS/245/2013 zo dňa 25.04.2013). Túto skutočnosť treba osobitne zdôrazniť najmä v prípadoch, keď titulom pre vykonanie exekúcie sú rozhodcovské rozhodnutia (rozhodcovské rozsudky), ako tomu bolo v konaní 2Er/1457/2011. Exekučný súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi je vždy povinný skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Je predovšetkým povinný skúmať, či exekučný titul podľa ustanovenia § 41 EP má všetky zákonné atribúty a či nie je v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 EP). O návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku je exekučný súd oprávnený aj bez návrhu (ex offa) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy (doložky), je oprávnený vyvodiť všetky dôsledky, vyplývajúce z príslušných právnych predpisov preto, aby zmluvná strana nebola uvedenou zmluvou viazaná (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 10. 10. 2012 sp. zn. 6Cdo/105/2011, R66/2013). Žalobca takýto postup vytyka procesnému súdu vo svojom odvolaní bezdôvodne. K okolnostiam daného prípadu odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že z jeho rozhodovacej činnosti je mu známe, že žalobca podával návrhy na vykonanie exekúcie hromadne, teda v rovnakom čase zaťažil exekučný súd veľkým počtom podaní a tak v dôsledku jeho subjektívneho konania došlo k rozhodovaniu exekučného súdu aj s určitým časovým odstupom, ktoré bolo ovplyvnené i tým, že exekučný súd náležitým spôsobom skúmal exekučné tituly (vrátane zmlúv uzavretých medzi účastníkmi, návrhov na vykonanie exekúcie i žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, atď.).

Nakoniec žalobca v odvolaní namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho vôbec nezaobera uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Ani v tomto smere však nemožno okresnému súdu nič vytknúť. Žalobca v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci (t.j. nesprávny úradný postup exekučného súdu); v súlade so zásadou hospodárnosti

konania nebolo potrebné sa v odôvodnení rozsudku osobitne zaoberať nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. Táto skutočnosť preto v žiadnom prípade nespôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Keďže žalobca v súdnom konaní nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu, príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, nevzniklo mu právo na náhradu škody ani nemajetkovej ujmy. Okresný súd nepostupoval v rozpore s exekučným poriadkom, jeho konanie nevykazuje znaky nesprávneho úradného postupu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Prvostupňový súd správne právne odôvodnil, prečo žalobe nevyhovel. Odvolací súd, vychádzajúc z úvah a právnych záverov uvedených vyššie, podľa § 219 ods. 1 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2 O.s.p.), pri rozhodovaní o ktorých správne vychádzal z § 142 ods. 1 O.s.p., teda podľa úspechu v konaní, ale ak žalovanému trovy konania nevznikli, nebolo náhradu akých trov mu prisúdiť.

O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol za použitia ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, tieto si však do doby rozhodnutia odvolacieho súdu neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a ich vznik nemal odvolací súd preukázaný ani zo súdneho spisu; preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).
Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné